

РЕШЕНИЕ

№ 39182

гр. София, 25.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав, в
публично заседание на 10.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на
прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **8184** по описа за **2025**
година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 от Данъчно-осигурителният процесуален
кодекс/ДОПК/.

Образувано е по жалба на „Български правни услуги“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], чрез адв. Д. с посочен
съдебен адрес: [населено място], [улица], ет.2 срещу Акт за прихващане и възстановяване №
П-22221025060167-004-001/22.04.2025г., издаден от Е. Д., в качеството и на „главен инспектор по
приходите“ при ТД на НАП - С., потвърден с Решение № 610/23.06.2025г. на директора на
дирекция ОДОП при ЦУ на НАП, с който е извършено рприхващане на сума в размер на 468лв.

Твърди се незаконосъобразност на оспореният акт, поради ненастъпила изискуемост на
задължението на дружеството към фиска, респ. като постановен в нарушение на чл.128 ал.1
ДОПК. Конкретно – с процесният АПВ правилно е установено, че на дружеството следва да бъде
възстановена сумата от 246,42лв. но неправилно е извършено прихващане със сума в размер на
468лв. за която НАП е приела, че е изискуема и дължима от дружеството. Процесното задължение
е възникнало по подаване декларация от 16.04.2025г., респ. срока за плащането му е 30.04.2025г. и
към датата на издаване на АПВ същото не е изискуемо и не подлежи на прихващане.

Ответната страна израздява становище за неоснователност на жалбата поапгументи, аналогични с
изложените в постановеният акт по осповане на АПВ по административен ед и които ще бъдат
възпроизведени в относимата си част, по-долу.

В рамките на проверката по чл.158 от АПК, счита жалбата за редовна – като подадена в срок /с
отстранена нередовност с молба от 19.08.2025г./, в съответствие с изискванията за форма,
съдържание и приложения. Същата е допустима, като подадена от активно легитимирано лице, в
срока по чл.156 ал.1 ДОПК, срещу подлежащ на обжалване акт и при липса на отрицателни

процесуални предпоставки по чл.159 АПК.

По съществото на спора, с оглед твърденията на страните и предмета на служебна проверка съдът съобрази:

С искане за прихващане и възстановяване, депозирано на 26.03.2025г. жалбоподателят и като следствие от Решение № 1117 от 12.08.2024г. на директора на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП, е посикал да бъде издаден АПВ съобразно указанията обективирани в посоченото решение.

Като следствие и съобразно резолюция за извършване на проверка от 27.03.2025г. на н-к секто „Проверки“ при ТД на НАП С. е възложено извършване проверка по искането на дружеството. Като следствие и в изпълнение на Решение № 1117 от 12.08.2024г. на директора на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП с процесният АПВ е прето,че следва на дружеството да се възстанови законната лихву върху недължимо внесени суми по РА № 22221023003499-091-001 от 17.01.2024г., а именно – -По отношение внесени задължения по ЗКПО в размер на 9528.27,ведно с лихвите за забава върху тях начислени до датата на издаване на РА се дължи възстановяване на лихва за забава от датата на внасянето им - 03.04.2024г. до 07.06.2024г.

-По отношение внесени лихви в размер на 217,56 за периода от 18.01.2024г./издаване на РА/ до 03.04.2024г./внасяне задължения в бюджета/ се дължи възстановяване на лихви за забава от датата на внасянето им - 03.04.2024г. до 07.06.2024г.

След извършена проверка в инхормационната система на НАП е констатирано,че дружеството има непогасено задължение за към бюджета в размер на 468лв. за данък върху доходите на физическите лица по декларация по чл.55 ал.1 ЗДДФЛ вх. № 2210И1655014/16.04.2025г. и 1.46лв. – лихва за ДДС по подадена справка декларация вх. № 22105882005/11.03.2025г.

Именно тези суми са прихванати с процесният АПВ.

При оспорването му по административен ред, директора на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП е приел изричн,че безспорно срокът за подаване на годишна декларация по чл.50 ЗДДФЛ е 30 април на годината,следваща годината на придобиване на дохода,като в този срок се внася и дължимият по декларацията данък. От датата на подаване декларацията задължението е изпълняемо, а считано от 1 април става и изискуемо. В този смисъл прихващането е извършено на 22.04.2025г. с издаването на АПВ,т.е. към момента на изпълняемост, но не и на изискуемост на задължението. В допълнение, горестоящият административен орган е посочил,че независимо,че не е настъпила изискуемост,както и,независимо,че не е налице писмено съгласие на лието за прихващане, то към момента на постановяване решението му изискуемостта вече е настъпила и подлежи на прихващане.

На тази база съдът приема:

Процесният АПВ е постановен от компетентен орган, видно от резолюция за извършване на проверка от 27.03.2025г./л.50 от делото/и представените доказателства за заеманата длъжност „главен инспектор по приходите“ от постановилата АПВ Е. Д..

При постановяването му не се установяват допуснати процесуални нарушения,докоето същият е постановен в рамките на надлежно възможна проверка,при изясняване относимите за изхода от производството обстоятелства и гарантиране правото на участие на лицето в производството и при спазване реда и условията на чл.129 ДОПК.

В процесният АПВ са изложени фактическите и правни основания обосновали крайният резултат,като дали те са правилно анализирани е въпрос по съществото на спора.

Като следствие и при преценка материалната законосъобразност на акта,съдът съобрази:

По силата на чл.128 ДОПК недължимо платени или събрани суми за данъци, задължителни осигурителни вноски, наложени от органите по приходите глоби и имуществени санкции, както и суми, подлежащи на възстановяване съгласно данъчното или осигурителното законодателство от

Националната агенция за приходите се прихващат от органите по приходите за погасяване на изискуеми публични вземания, събирани от Националната агенция за приходите. Може да се извърши прихващане с погасено по давност задължение, когато вземането на длъжника е станало изискуемо, преди задължението му да бъде погасено по давност.

Т.е. института на прихващане е уреден като възможност за насрещно погасяване на задължения, като за задълженията към фиска е въведено условието същите да са изискуеми и е въведена възможност за прихващане с погасени по давност задължения.

Настоящият казус се концентрира единствено върху въпросът може ли да бъде валидно извършено прихващане с възникнало, но неизискуемо задължение.

Всъщност между страните не е налице спор и съдът също няма да се впуска в празнословни дефиниции относно това изискуемо ли е било задължението на дружеството към датата на извършеното прихващане. Съгласно чл.56 ал.1 ЗДДФЛ декларацията по чл. 55, ал. 1 се подава в сроковете за внасяне на дължимите данъци. По силата на чл.53 от с.з. Годишната данъчна декларация се подава в срок от 10 януари до 30 април на годината, следваща годината на придобиване на дохода, с изключение на годишната данъчна декларация за лицата по чл. 51, ал. 1, която се подава в срок от 1 март до 30 юни на годината, следваща годината на придобиване на дохода.

В този смисъл, съдът, както непротиворечиво смятат и страните, приема, че изискуемостта на процесните задължения /предвид датата на придобиване на дохода и подаване на декларация/ настъпва след 30.04.2025г.

Процесният АПВ е постановен на 22.04.2025г. В този смисъл с него е извършено прихващане с едно неизискуемо задължение.

По силата на чл.144 ал.1 ДОПК по реда за обжалване на ревизионен акт се обжалват и другите актове, издавани от органите по приходите, доколкото в този кодекс не е предвидено друго. От своя страна нормата на чл.129 ал.7 ДОПК предвижда изрично обжалваемост на АПВ по реда за обжалване на РА. При липса на предвидени специфични изисквания, съдът приема, че при оспорване АПВ по административен ред, горестоящият орган разполага с правомощие да събира доказателства, да отменя изцяло или отчасти и преписката се връща на органа, издал заповедта за възлагане на ревизията, със задължителни указания за издаване на нов акт в предвидените случаи/арг. чл.155 ДОПК/.

Предвидена е изрично и възможността на горестоящия орган да се произнесе съобразно изключението по чл.128 ал.1 изр.второ – във връзка със задължения по отношения на които е настъпила погасителна давност/. Законодателят обаче, отново не е предвидил възможност горестоящият орган да се позовава на междувременно настъпили факти. Т.е. макар законодателят да му предоставя изключително широка дискреция по фактите и с оглед произнасянето му, то отново не е предвидена възможност за преценка на правната квалификация към момента на постановяване на решението му.

Р. на анализ и в производството пред административния орган, както и пред съда е именно АПВ. По своята същност АПВ представлява ИАА. Нормата на чл.142 ал.1 АПК императивно гласи, че съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Изключения по отношение на административния контрол не са предвидени.

В този смисъл съдът приема, че процесният АПВ е постановен в нарушение на материалния закон. Горестоящият орган не е разполагал с дискрецията да преценява новонастъпили факти, т.е. да установява междувременно настъпила изискуемост с което и да санира материална незаконосъобразност с обратна сила. Липсата на съществено условие за да бъде извършено прихващане, а именно – да са налице две наредни, изискуеми задължения, не е налице към

датата на постановяване на АПВ. Дали е настъпила впоследствие и кога и как ще настъпи са въпроси извън предмета на настоящото производство. Предвидената процедура по деклариране на данъчни задължения, респ. възникването им, тяхната изцискуемост, ред и условия за събиране и прочее са регламентирани строго формално в специалният закон с цел обезпечаване бързина, точност и еднообразен режим по отношение на идентичните категории правни субекти. Ето защо настоящият състав приема, че всяка преценка за бъдещо събитие, в хипотеза като настоящата, е нормативно недопустима. Законодателят не прави разлика нито въвежда толеранс от седмица, месец или година, било във връзка с евентуалното просрочие от страна на частно-правните субекти, било във връзка с правото на органите по приходите да извършват прихващане, респ. задължението им да извършат възстановяване.

С оглед изложеното поцесният АПВ следва да се отмени.

При този изход от спора, на основание чл.161 ал.1 изр.първо от ДОПК и предвид обоснованият и доказан размер на претендираните разноски в полза на жалбоподателят следва да се присъди сумата от 550 лв.

Поради това и на основание чл.160 ал.3 от ДОПК, Административен съд София-град,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Акт за прихващане и възстановяване № П-22221025060167-004-001/22.04.2025г., издаден от Е. Д., в качеството и на „главен инспектор по приходите“ при ТД на НАП - С., потвърден с Решение № 610/23.06.2025г. на директора на дирекция ОДОП при ЦУ на НАП

ВРЪЩА преписката органа по приходите при ТД на НАП – С. за произнасяне по искане за прихващане и възстановяване, депозирано на 26.03.2025г. от „Български правни услуги“ ООД при съобразяване с указанията на съда по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на „Български правни услуги“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], сумата от 550/петстотин и петдесет/ лева съдебно-деловодни разноски.

Решението не подлежи на обжалване.

Съдия: